

I ara què?

EMMA ROCA :: 21/11/2014

I ara què? Ara és l'hora de què? De fer eleccions autonòmiques? De fer candidatures unitàries? De tornar a creure'ns una vegada més les mentides d'en Mas?

Ja hem votat que deia La Trinca. SI-SI, com deia Convergència, ANC, Òmnium i Esquerra. I per canviar-ho tot, com deia l'esquerra independentista anticapitalista. I ara què? Ara és l'hora de què? De fer eleccions autonòmiques? De fer candidatures unitàries? De tornar a creure'ns una vegada més les mentides d'en Mas? De felicitar de nou al president? De fer una crida a fer una doble V pel següent 11?

El butifarrèndum, del que, entenent les contradiccions contra l'Estat espanyol vam participar, va ser un engany. Traguem-nos la bena dels ulls, tirem a la brossa la il·lusió del dia 9 i afrontem els problemes com a adults. El primer problema que tenim es diu Convergència, que després del nou9N ha sortit més reforçada que mai, i no vol pas la independència, i encara menys "per canviar-ho tot"; vol el pacte i la submissió. Convergència però, representa el poder, i aquest no és només precisament electoral (hegemonia en el món subjectiu), sinó econòmic: Convergència representa gran part de la burgesia catalana i aquesta, més que la independència d'una comunitat autònoma el que li importa és l'acumulació de capital, i a hores d'ara això significa aprovar (o imposar) el TTIP, la megaprivatització dels serveis poc-públics, un encaix més rendible a espanya i per tant, un millor pacte amb l'Estat. Qualsevol enfoc o proposta que parli d'enderrocar Convergència, i s'enfoqui com una qüestió merament electoral és a dir superficial, i no s'abordi des de la lluita de classes, des de la lluita contra la elit econòmica catalunyesa més enllà del seu reflex partidista, que ha de passar per l'auto organització conscient del poble treballador català contra el Capital, en majúscules, contraposat a el Treball, qualsevol proposta que no vagi en aquesta línia, cau en el reformisme més primitiu que considera els partits com a no neutrals i les institucions i l'estat com a neutrals. Salvant les diferències, enfocs similars podríem fer a les Illes i al PV, substituint 9N per eleccions autonòmiques on el que es votarà és PP-sí o PP-no amb la corresponent eufòria que això suposa, eufòria que més que liderar en som arrossegats.

És un error fatal, possibilista i reformista, entendre la realitat únicament des de les institucions, i anant tenyint aquestes de cosetes que passen i s'exigeixin al carrer. El règim del 78, aquí i a Galícia, a Euskal Herria i a les Canàries és la reafirmació total d'un altre (si bé que el mateix però amb careta diferent) règim, una renovació de la burgesia espanyola al context europeu i mundial, s'instaura com sempre a base de sang i plom, i que té com a cúspide una constitució que imposa moltes coses, però una mai és qüestionada: el capitalisme com a únic mode de producció possible. Trencar amb el règim en la seva totalitat, vol dir acabar amb el mode de producció capitalista, i això vol dir guerra, guerra entre classes, guerra per la qual no ens estem preparant, i això vol dir: o ens aniquilen o diem les coses per quedar bé, per folklore, i un cop la realitat ens demana posicionaments "seriosos" ens abaixem els pantalons i au.

Pitjor és parlar d'un procés constituent com si fos una mongeta màgica. L'única garantia, i a Veneçuela es va demostrar, de que un procés constituent sigui una eina útil, és que al carrer hi hagi eines útils, assembleàries, participatives i revolucionàries que garanteixin la coherència revolucionària d'aquest procés, que hi hagi un poder popular previ a i fundant d'aquest procés constituent, tota construcció inversa en el context actual, és començar la casa per taulada, i per cert, es tornar a caure en aquesta filia cap a les institucions burgeses, que tan de moda està.

Però encara diré més, exigir un procés constituent que parteixi de la Generalitat catalunyesa, és un oxímoron. La Generalitat, que com a concepte si que te centenars d'anys d'història (i durant la majoria de segles liderada per l'església), però com a fet palpable i real és deu a la constitució del 78, és un òrgan, en la seva totalitat, que emana de les elits econòmiques i de l'autonomisme ranci, com els Mossos d'Esquadra (ara i al 1719), ambdós són una sucursal oficialitzada de la violència imperialista espanyola. Representa quatre províncies inventades pel centralisme espanyol a mitjans segle XIX alimentades pel regionalisme català i, pel contrari, no representa les nostres aspiracions nacionals ni socials. Tal i com es percep avui en dia, i tal com actua, aquesta Generalitat no és hereva de la que més o menys tímidament va fer front al feixisme la dècada dels 1931-40, la Generalitat actual és hereva directa del pacte i la submissió amb el franquisme, és un òrgan imposat a cop de plom (i de butlleta trampa al 78) amb el consentiment de militars, polítics i elits franquistes. Des de la seva fundació i fins avui, ha anat contra l'independentisme que estigues "a l'esquerra d'ERC", contra tots aquells moviments polítics i socials que han plantat cara al sistema (des del MDT als 80 fins els estudiants de Bolonya, l'#acampadacatalunya o la retirada d'urnes durant el multi-referèndum) i en general contra tot allò que no acati el règim del 78. Hem de construir un procés revolucionari (únicament) des del Parlament catalunyès? És més, pot passar això? És possible? I la pregunta clau: des de quan, perquè i qui fa aquesta aposta?

La meva aposta és clara, les dreceres en política són trampa, els processos d'acumulació de forces i poder tenen un ritme i necessiten un temps propis allunyats de la lògica mercantilista, compulsiva, urgent. La garantia que ens pot conduir eventualment a la victòria, en el procés de conscienciació del poble treballador català, és que les fonts d'irradiació de sabers, moral i teories de lluita emanin des del si del poble i no des de la legalitat burgesa. Per tant, no ens queda cap altre remei que comprendre la nostra situació real (entenent que al mateix temps som anticapitalistes també en la pràctica), hem de seguir construïnt des de l'òptica de ruptura real el nostre projecte, i per aquest no existeixen les dreceres, sinó la calma, la formació, la reiteració, la disciplina, la fusió en el poble, les ganances interminables de lluitar i el clar convenciment de que la independència no serà independència sense uns Països Catalans socialistes feministes i internacionalistes, i si això sona marciànic i utòpic; més marciànic és parlar d'estat independent i deute públic alhora, o aconseguir-lo sense trencar cap ou constitucional.